

ДНЕВНИК

НА

МАРТЕНСКИТЕ

МУЗИКАЛНИ

ДНИ

С НЕОТРАЗИМ МЛАДЕЖКИ ЧАР

жи, што широката славянска песенност. Отлично артикулираните соли в дървени и шрайх, пък и бляскавите епизоди в „тути“ прозвучаха етотно, в едно, общо взето, тромаво темпо. Подобно неумение да се впрегнат техническите възможности в конкретни художествени задачи се забеляза и в I-ва част на 2-та Бетовенова симфония, лишена от ярката контрастност на двете теми и проведена в твърде общ жизнерадостен план. Концепцията на Вачев клонеше към универсалната мъжественост на Бетовения стил, без да оставя мя-

сто за лиричните му въълнения. Стремешът към плътни звукови маси едва ли бе подходящ за деликатния характер на симфонията. Така че адмирациите се отнасят за доброто техническо изпълнение на оркестъра и конструктивния поглед на диригента.

Музиката на Петко Стайнов е имала винаги в лицето на Стефан Вачев своя вълхновен интерпретатор. Контрастността на трите части от сюитата „Приказка“ — „Пусто горе тилефско“, „Приспивалка“ и „Вито хоро самодивско“ — не му попречи да намери общата

поетична атмосфера, основана на пасторалния хармоничен строй и завладяващата първична сила на българските ритми. При това Вачев умее да предаде мелодичната изразителност и епично повествователния характер на Петко—Стайновата музика.

Концертът на Русенския младежки симфоничен оркестър изключва занаят пред снисходителните оценки — към строгите професионални критерии ни задължава високото качество на неговата продукция.

Николай Недев

Би трябвало да нарушим хронологичния ред на програмата, ако искаме да видим Русенския младежки симфоничен оркестър в действителната му светлина. Защото „Празнична увертюра“ на Шостакович е един удар презе възкителната аудитория. Отприщи се младежкият темперамент, оркестърът изведнъж доби пластичността, която не му достигаше... Беше истинско удоволствие да се слушат прецизните соли на кларнет и флейта, бляскавите въстпления на медни инструменти, моделиращите широки линии на шрайха. Какви чудесни възможности! Публиката, изненадана и възхитена, дълго аплодира младите оркестранти и техния диригент Стефан Вачев. Последващият „бис“ — „Ария“ от Вагнер, бе отлична атестация за шрайх—чист, стилизиран, благородно закръглен. Впрочем и преди да вземе думата, той импонираше с безукорната си интонация и качествен звук.

Ако двете последни пиеси отбелязаха върховете на концерта, останалите разкриха и някои нерешени проблеми от диригент и оркестър. Така напр., увертюрата на Глинка „Руслан и Людмила“ не получи бравурния полет, подсказан от шестнайсетинковите ласа-

